Sfântul mucenic Mamant şi Sfântul ierarh Ioan postitorul, patriarhul Constantinopolului (slujba)

(s.v. 2 septembrie / s.n. 15 septembrie)

Materiale despre Sfântul mucenic Mamant:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Mamant

https://archive.org/details/@steaemy?query=Sf%C3%A2ntul+mucenic+Mamant+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Mamant

****

Pe vremea împăratului Aurelian, în cetatea Gangra, trăiau un bărbat Teodot şi soţia sa Rufina. Aceştia fiind creştini au fost trimişi în Cezareea Capadociei la dregătorul Faust şi au fost întemniţaţi. Rufina însă era însărcinată şi după ce a născut copilul, fiind supusă la multe chinuri, a murit. O femeie de neam bun, Amia, l-a luat ca pe un fiu al ei pe prunc, iar timp de cinci ani n-a vorbit. După aceea, multă vreme zicea numai „mama” în limba siriacă, de aceea l-a şi numit Mamant. Deci, ajungând el în vârstă, a fost silit să aducă jertfe idolilor, dar, nesupunându-se, a fost străpuns cu suliţa, dându-şi astfel sufletul în mâinile Domnului.

****

Tot astăzi, pomenim şi pe Sfântul Ioan postitorul, care ajungând patriarh se nevoia mult, mâncând o dată pe săptămână puţine verdeţuri, se ruga, dormea puţin şi era

milostiv faţă de săraci. De aceea s-a învrednicit de darul facerii de minuni. Sfântul Ioan postitorul este primul patriarh de Constantinopol care a primit numele de patriarh Ecumenic. Acest sfânt se prăznuieşte şi la 30 august împreună cu alţi doi mari patriarhi ai Constantinopolului: Sfinţii Alexandru şi Pavel.

Materiale despre Sfântul ierarh Ioan postitorul:

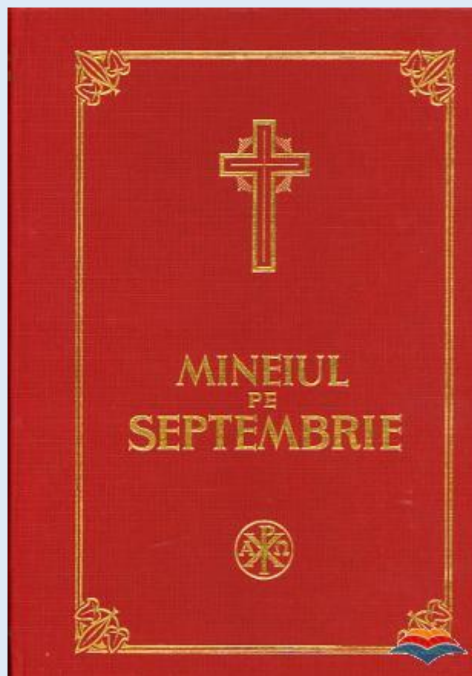
https://archive.org/details/@steaemy?query=Ioan+postitorul

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-ier-Ioan-postitorul-(2-sept-)

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Ioan+postitorul

&&&

În această lună (septembrie), ziua a doua - Sfântul mucenic Mamant, şi prea cuviosul părintele nostru Ioan postnicul, patriarhul Constantinopolului (Minei)

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., punem Stihirile pe 6. Ale mucenicului 3 şi ale cuviosului 3.

Stihirile mucenicului, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Biruind mai-nainte fiarele patimilor cele neînfrânate, Mamante pătimitorule, ai înfrânat căscările leilor şi pornirile fiarelor, prin dumnezeiasca rugăciune, rămânând neatins de vătămarea lor. Nu te-ai spăimântat de foc, nici de mânia judecătorului. Că nimica n-ai ales mai de cinste decât dragostea lui Hristos, fericite.

Încă nevârstnic fiind, mărite, ai biruit pe vicleanul cel vechi, primind răni pe trupul tău pentru Hristos, fericite; pentru aceasta petreci acum împreună cu cetele mucenicilor, purtând cunună, Mamante prea lăudate; şi desfătându-te întru lumina Preasfintei Treimi, cu cuget curat priveşti săvârşirea doririlor.

Urmând pătimitorule urmelor celor purtătoare de viață ale Dumnezeului nostru Celui ce S-a întrupat pentru noi, şi prin patima răstignirii a surpat pe tiranul, cu bucurie ai intrat la locul cel de mucenicie; şi pătimind chinuri trupeşti, prin trup ai biruit pe cel prea falnic vrăjmaş, şi l-ai rănit mucenice fericite.

Alte **Stihiri** ale cuviosului, glasul şi Podobia asemenea:

Părinte Ioane prea înţelepte, împodobindu-te cu veşmântul arhieresc, ca un al doilea Aaron şi în Sfintele Sfintelor aflându-te, priveşti acum cele nepovestite ale catapetesmei celei de sus; şi dumnezeieştii străluciri celei mai presus de minte, părtaş te-ai învrednicit, prea sfinţite, podoaba arhiereilor.

Părinte Ioane prea înţelepte cu a firii nerăutate şi cu a sufletului curăţie, şi a minţii tale luminare, te-ai învrednicit a sta înaintea lui Dumnezeu, şi umplându-te de lumină, cu unimea cea prea fericită a neîncetatei desfătări, te-ai îndumnezeit prea fericite, cela ce eşti lauda cea prea sfântă a ierarhilor.

Părinte Ioane prea cinstite, depărtându-te de tulburările lumeştilor învăluiri, la a lui Hristos linişte ai năvălit prea cuvioase şi de priviri dumnezeieşti te-ai îmbogăţit; şi cu cea plăcută lui Dumnezeu viaţa ta luminându-te şi nouă credincioşilor ne-ai dăruit împărtăşire, de prea măritele străluciri, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a mucenicului, glasul al 3-lea, a lui Vizantie*

Ca o tânără mlădiţă de măslin, împrejurul mesei dumnezeieşti te-ai făcut, şi ca un fiu al celor ce au umblat pe calea Domnului, prin chinuirea muceniciei te-ai învrednicit binecuvântării Domnului şi desfătându-te cu dumnezeiasca veselie împreună cu părinţii tăi Mamante pururea prea lăudate, priveşti bunătăţile Sionului celui de sus. Cărora şi pe noi părtaşi, prin rugăciunile tale învredniceşte-ne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Amăgindu-mă de faptele cele întunecoase, mi-am întinat de voia mea frumuseţea botezului, şi m-am îmbrăcat cu haină de osândă şi de întuneric. Pentru aceasta te rog Prealăudată, cu puterea ta spală-mi necurăţia patimilor mele, şi mă îmbracă cu podoaba nepătimirii, pe mine cel ce sunt gol de toată fapta bună, şi mă mântuieşte.

A Crucii*, asemenea*

Când mieluşeaua cea nevinovată, a văzut pe Mieluşelul său, ca un om de bună voia Sa, trăgându-l spre junghiere tânguindu-se zicea: Pentru ce o faci aceasta Mântuitorul lumii? Te grăbeşti acum a mă lipsi de Fiu pe mine ceea ce Te-am născut! Însă, laud şi măresc, cea mai presus de minte şi de cuvânt, pogorârea Ta Iubitorule de oameni.

La Stihoavnă

Alte **Stihiri** din Octoih:

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a mucenicului glasul al 4-lea*

Veniţi împreună toţi credincioşii, să săvârşim pomenirea mucenicului Mamant, căci acesta, nou Abel s-a arătat nouă şi precum acela întâi a adus miel spre jertfă păstor fiind, şi el întâi a primit şi cununa muceniciei; aşa şi măritul Mamant păstor fiind turmelor duhovniceşti, s-a adus pe sine prin mucenicie, jertfă bine primită lui

Hristos; către care îndrăzneală având, cere lumii pace, şi sufletelor noastre mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cei ce năzuiesc la dumnezeiescul tău lăcaş prea curată, şi din credinţă varsă lacrimi de pocăinţă, prin rugăciunea ta cea neîncetată către Fiul tău şi Stăpânul tuturor, îşi câştigă dezlegarea cumplitelor păcate, şi har şi milă, Preasfântă de Dumnezeu Născătoare.

A Crucii, a Născătoarei

Podobia asemenea.

Dacă Te-a văzut mieluşeaua ceea ce Te-a născut pe Tine, Mieluşelul şi păstorul pe lemn, se tânguia, şi ca o Maică zicea către Tine: Fiule prea iubite, cum te-ai spânzurat pe lemnul Crucii, îndelung-Răbdătorule? Cum ți s-au pironit mâinile şi picioarele Tale Cuvinte, de cei fărădelege, şi sângele Tău ţi-ai vărsat Stăpâne?

Troparul mucenicului, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Mamant întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a cuviosului asemenea*

Îndreptător credinţei şi chip blândeţilor, învăţător înfrânării, te-a arătat pe tine, turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câştigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte ierarhe Ioane, roagă pe Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

După obişnuitele Catisme, Sedelnele Octoihului. Şi Psalm 50. Canoanele din Octoih unul cu Irmosul pe 6 şi ale sfinţilor două pe 8.

Canonul mucenicului Mamant

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Pe Faraon, cel ce se purta în căruţă, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind apa şi despărţind marea; iar cel ce fugea pedestru l-a mântuit pe Israel, cel ce cânta cântare lui Dumnezeu.

Având acum sălăşluirea ta în ceruri, ca unul ce te-ai arătat prea ales mucenic, şi fiind plin de strălucirea cea cu trei lumini prea lăudate, învredniceşte dumnezeieştii lumini pe cei ce cinstesc pe pământ, cinstită şi purtătoare de lumină, ziua săvârşirii tale.

Cuvântul cel ce a ştiut mai-nainte bunul neam, şi întru tot întregimea cugetului tău Mamante, din scutece te-a umplut de înţelepciune, şi te-a împodobit cu multe feluri de bunătăţi, mucenice, purtătorule de chinuri prea lăudate.

Părinţii tăi, pentru credinţă suferind goană şi închisoare până la moarte, toate le-au răbdat pentru dumnezeieştile porunci, şi pe tine stricătorul mulţimii dumnezeilor, te-au odrăslit.

Al Născătoarei

Prea mărite s-au grăit în neamurile neamurilor pentru tine, ceea ce ai încăput în pântece pe Dumnezeu Cuvântul, şi ai rămas curată, Născătoare de Dumnezeu Maria. Pentru aceea toţi te cinstim, pe ceea ce după Dumnezeu eşti folositoare nouă.

Alt Canon, al cuviosului Ioan

facere a lui Ghermano, glas acelaşi,

Cântarea 1

Irmos: Celui ce a aruncat în mare...

Lui Hristos, celui ce a răsărit în lume pe înţeleptul ierarh, care a strălucit întru dogmele dreptei credinţe, să-i cântăm, că S-a prea mărit în veci.

Pe cela ce a strălucit în lume, cu lumina bunei credinţe, şi a gonit negura necredinţei, să-l lăudăm credincioşii, ca pe ierarh, pe marele Ioan.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca unul ce stai înaintea Împăratului celui neapropiat, dimpreună cu îngerii, roagă-te fericite Ioane, sfinţite propovăduitorule, să se dea iertare celor ce săvârşesc amintirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca una ce ai zămislit în pântece pe Cuvântul Tatălui, cel mai-nainte de veacuri fără început, şi mai presus de cuvânt l-ai născut cu trup prea lăudată, roagă-te neîncetat să ne mântuim noi de primejdii.

Canonul mucenicului Mamant

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte în dragoste; că Tu eşti Marginea doririlor şi întărirea credincioşilor, Unule, Iubitorule de oameni.

Ca pe o stea luminoasă, a pus Hristos la înălţimea Bisericii pe pătimitorul său Mamant, luminând toată lumea cea de sub soare, cu luminările străduirilor şi a minunilor sale.

Suindu-te în muntele cunoştinţei celei adevărate, şi luminându-ți-se cugetul, prin curăţia sufletului mucenice, firea cea necuvântătoare spre laudă cuvântătoare, cu dumnezeieşti porunci o ai îndemnat.

N-au putut a se apropia de tine cei fărădelege, care căutau să te prindă, ci însuţi de bunăvoia ta, urmând Stăpânului, ai mers spre patimi, încă tânăr şi frumos şi împodobit la faţă fiind.

Al Născătoarei

Cel ce a întins Cerul ca o piele, şi ţine tot ocolul pământului, din fire Dumnezeu fiind, Preacurată, S-a cuprins în braţele tale trupeşte, şi te-a arătat întărire tuturor credincioşilor.

Alt Canon, al cuviosului Ioan

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit cerurile...

Prin înfrânare şi prin rugăciune neîncetată, ai intrat părinte în cetatea cea aleasă a bunătăţii, purtătorule de Dumnezeu, unde te îndulceşti de pârâul desfătării.

Ca unul ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, cuvioase ierarhe Ioane prea înţelepte, roagă-te să se mântuiască, cei ce cu credinţă săvârşesc pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca un învăţător dogmelor celor de bună credinţă, şi ca un îndreptător adevărat de cuvinte înţelepte, ai primit cunună de biruinţă, împotriva eresurilor, cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca pe un Cer şi scaun al lui Dumnezeu, toţi te lăudăm pe tine Născătoare de Dumnezeu, prea curată, căci din tine a răsărit Iisus Hristos, cel ce este adevărul.

Irmosul: Cela ce ai întărit cu cuvântul cerurile, şi pământul l-ai întemeiat pe ape multe, întărește-mă către cântarea slavosloviei Tale, Doamne.

Sedealna martirului, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Fiind fiu cinstit al bunei credinţe, te-ai arătat risipitor necredinţei, cu puterea Duhului Mamante prea lăudate, că în priveliște ai înfruntat înşelăciunea idolilor, şi cu bună îndrăzneală ai propovăduit lauda Preasfintei Treimi. Pentru aceasta fiind dat fiarelor pe balaurul fiara cea începătoare de răutate, o ai omorât pătimitorule. Drept aceea strigăm către tine: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască, celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sedealna cuviosului, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Vas dumnezeiesc al înfrânării, avere nerăpită a bunei credinţe, te-ai arătat fericite Ioane, luminându-ţi viaţa cu nepătimirea, revărsându-ți milostenia la cei lipsiţi, cuvioase părinte, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu), *asemenea*

Dumnezeiesc cort te-ai făcut al Cuvântului, însăţi prea curată Maică Fecioară, cu curăţia întrecând pe îngeri; curăţeşte-mă dar cu rugăciunile tale, cu apele cele dumnezeieşti, pe mine care mai mult decât toţi m-am spurcat cu păcatele trupului, dându-mi prea curată mare milă.

A Crucii, al Născătoarei*, asemenea*

Mieluşeaua cea neispitită de nuntă, Fecioara Maica Cuvântului cea fără prihană, văzând pe Cruce spânzurat pe Cel ce a odrăslit din pântecele ei fără de dureri, ca o Maică tânguindu-se striga: Vai mie Fiul meu, cum pătimeşti, vrând să mântuieşti pe om din patimile necinstite.

Canonul mucenicului Mamant

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti Tăria mea, Doamne, Tu şi Puterea mea; Tu, Dumnezeul meu, Tu Bucuria mea; Tu, Cel ce nu ai lăsat sânurile părinteşti şi ai cercetat sărăcia noastră. Pentru aceasta, cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

De bunăvoie ai alergat către mucenicie cu vitejie bărbătească, având ajutor pe Hristos, cel ce ţi-a întărit neputinţa cu putere dumnezeiască şi te-a făcut mărturisitor patimilor Lui, şi părtaş luminii celei de sus.

Fiara cea sălbatică care împreună cu tine călătorea, ca un ajutor de la Dumnezeu orânduit se supunea ţie, celui ce pentru dumnezeiasca dragoste ai supus patimile

cele necuvântătoare, şi te-ai arătat frumos, cu prea înțeleaptă socoteală, biruind dobitocia vrăjmaşului.

Tu ai stătut înaintea întrebărilor celor de judecată, glăsuind de faţă întruparea Cuvântului, şi veştejind trufia nedumnezeirii, pe toţi ai învăţat fără îndoială să cânte: Mărire puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Al Născătoarei

Prin naşterea zămislirii tale celei mai presus de fire, s-a dezlegat vina durerilor, şi firea pământenilor s-a izbăvit de osânda blestemului, Născătoare de Dumnezeu, cu totul fără prihană. Prin tine s-au deschis cele de sus nouă celor de jos, şi îngerii dănţuiesc împreună cu oamenii.

Alt Canon, al cuviosului Ioan

Cântarea a 4-a

Irmos: Cu Taină mai înainte văzându-Te proorocul pe Tine, Cuvinte, din Fecioară Întrupându-Te, cu cântare striga: Slavă puterii Tale, Doamne.

Pe înţeleptul ierarh, întru cântări toţi să-l lăudăm, zicând: purtătorule de Dumnezeu, roagă-te Domnului neîncetat, să ne mântuim.

Ca un săditor al dogmelor credinţei şi înţelept ierarh, avându-te pe tine prea fericite părinte, cu cântări şi cu laude te mărim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ierarhe al Domnului, cela ce eşti începător celor hrăniţi în credinţă, cu laude şi cu cântări mărim sfântă şi cinstită pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mireasă cea neispitită de nuntă, ceea ce fără de sământă ai născut pe Hristos Dumnezeul nostru, roagă-te Lui neîncetat, să se mântuiască sufletele noastre.

Canonul mucenicului Mamant

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine, ticălosul? Te rog întoarce-mă şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele.

Mamant cel slăvit, nicicum nu se îngrijea de chinurile trupului, ci ca o lepădare a grăsimii stricăcioase socotea rănile, şi dezbrăcare de hainele osândirii cele de piei, credea zdruncinările; pentru aceea a primit podoaba nestricăciunii.

Găurindu-ţi-se coastele, laudă de mulţumire cântai Ziditorului tău, prea fericite; şi ai auzit glas din Cer, întărindu-ți mai mult cugetul către Dumnezeu, şi uşurându-ţi greimea ostenelilor.

Fiind în temniţă, prin chip de porumb hrană cerească ți s-a trimis pătimitorule, fericite, ca unuia ce prin multa chinuire ai trecut hotarele stricăciunii.

Al Născătoarei

Prin dumnezeiasca întrupare cea dintru tine Fecioară, pricină te-ai făcut împăcării noastre, către Stăpânul tuturor; căci născând pe Cel ce mai-nainte de soare S-a născut din Tatăl, care a unit firea omenească cu Dumnezeirea, şi o a înălţat în scaunul măririi.

Alt Canon, al cuviosului Ioan

Cântarea a 5-a

Irmos: Din noaptea necunoştinţei zi a cunoştinţei de Dumnezeu, întru lumina Feţei Tale, Hristoase, a trălucit de dimineaţă, lauda Ta în inimile noastre.

Ca un păstor te-ai uns, cu mirul bunei credinţe de Dumnezeu înţelepţite; pentru aceea ca pe un ierarh cu toţii te lăudăm cuvioase.

Ca unul ce eşti următor apostolilor, cugetătorule de Dumnezeu de-a pururea pomenite, cu osteneli şi cu privegheri, ai stătut mai mare poporului Bisericii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Asemănându-te râvnitorului Ilie şi lui Moise văzătorului de Dumnezeu ierarhe Ioane, al ruşinat pe mai-marii eresurilor, părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca pe o împărăteasă, şi ca pe una ce a născut pe Împăratul tuturor, veniţi toţi dimpreună cu îngerii să cinstim pe cea binecuvântată.

Canonul mucenicului Mamant

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog ridică-mă dintru adâncul răutăţilor, căci către Tine am strigat şi mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele.

De râvna cea către Dumnezeu, înfierbântându-te prea sfinţite, nicicum nu te-ai spăimântat de focul care se aprindea, răcorindu-te cu ploaie dumnezeiască din Cer, pătimitorule prea viteazule.

Cela ce a prefăcut cuptorul în roua celor trei tineri, de faţă te-a răpit pe tine din văpaie, cugetătorule de Dumnezeu fericite, şi minunat mai tare decât focul te-a făcut.

Arătatu-te-ai foarte mare, suferind mari nevoinţe, cela ce eşti întru pătimitor minunat, între mucenici ales; pentru aceasta Mântuitorul Hristos te-a învrednicit de răsplătiri foarte mari.

Al Născătoarei

Prin dumnezeiască naşterea ta Preacurată, ne-am făcut părtaşi firii celei dumnezeieşti, şi întru Hristos am câştigat moştenire cerească, împreună cu cetele îngerilor, noi cei ce te lăudăm pe tine.

Alt Canon, al cuviosului Ioan

Cântarea a 6-a

Irmos: Precum a izbăvit...

Cu dumnezeieşti dogme împodobind mărirea Bisericii, fericite Ioane, ai gonit toate eresurile.

Strălucit-ai cu frumusețea dogmelor tale, ca un luminător al bunei credinţe, fiind învăţător a toată lumea, purtătorule de Dumnezeu, şi prin cuvântul lui Dumnezeu ai întunecat eresurile.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu cuvântul şi cu limba, slujindu-te în loc de cuţit cuvioase, ai tăiat toate învăţăturile cele nedrepte; şi în faţa tuturor ai mărit pe Preasfânta Treime.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cela ce Te-ai născut din Fecioară, şi ai luminat lumea, Hristoase Dumnezeule, izbăveşte-mă şi pe mine de greşalele mele, ca un Iubitor de oameni, şi îndreptează viaţa mea, rogu-mă.

Irmosul: Precum ai izbăvit pe proorocul dintru adâncul cel mai dedesubt Hristoase Dumnezeule, şi pe mine mă izbăveşte de păcatele mele, ca un Iubitor de oameni, şi îndreptează viaţa mea, rogu-mă.

Condacul Sfântului Mamant, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Cu toiagul care ţi s-a dat ţie de la Dumnezeu, sfinte, păstoreşte-ţi poporul tău la păşune aducătoare de viață și pe fiarele cele nevăzute şi sălbatice, sfărâmă-le sub picioarele celor ce te laudă pe tine. Că toţi cei ce suntem în primejdii, te avem pe tine Mamante, părtinitor fierbinte.

Icos: Pe mucenicul cel vestit în tot pământul, care şi în ceruri dimpreună cu îngerii dănţuieşte să-l lăudăm, pe Mamant care în pustiuri mai-nainte a muls ciutele. Și acum ca un păstor bun, cu toiagul puterii, păstoreşte poporul Domnului cel ales, şi-l povățuieşte la loc cu verdeaţă; unde cu adevărat este desfătarea Raiului, şi bucuria drepţilor, pentru care a şi părăsit lumea; pe acesta îl avem toți părtinitor mare şi fierbinte.

Sinaxar

Întru această lună în 2 zile pomenirea Sfântului mucenic Mamant.

Stih: Mamant spre credinţa Treimii fiind nepregetător.
Rănindu-se sufere ascuţite de ostie cu trei vârfuri.

Stih: A doua zi fierea lui Mamant de ostie s-a vărsat.
Iar duhul său de pe pământ în ceruri s-a înălţat.

Acesta era din Gangra, cetatea Paflagonilor, din părinţi creştini, care fiind prinşi pentru credinţa cea întru Hristos, şi dându-se la temniţă, s-a născut acesta în legăturile lor care erau. Deci murind părinţii în temniţă, pe fericitul acesta l-a luat oarecare femeie creştină anume Ammia, şi l-a crescut. Carele strigând adesea pe maica sa cea de suflet şi zicându-i mama, i-a pus numele Mamant.

Iar dacă se făcu de cincisprezece ani, aflându-l că este creştin, îl prinseră şi-l bătură cu toiege, şi spânzurându-i un plumb pe grumaz îl aruncară în mare, şi prin dumnezeiasca putere mântuindu-se de primejdie, se ascunse sub o peşteră, hrănindu-se cu laptele ciutelor.

Şi iarăşi prinzându-l, îl băgară într-un cuptor ars cu foc, apoi îl deteră fiarelor sălbatice să-l mănânce; și mai pe urmă de toate spintecându-i pântecele cu ostie de fier, se duse din lumea aceasta.

Tot în această zi, pomenirea celui dintru Sfinţi părintelui nostru Ioan ajunătorul, patriarhul Constantinopolului.

Stih: Te desfătezi acum întru îndulcirile cele netrecătoare.
Ioane postitorule de dulceţile cele curgătoare.

Cel dintru sfinţi părintele nostru Ioan, fost-a pe vremea împărăţiei lui Iustin, Tiberie şi Mavrichie împăraţilor, născându-se în Constantinopol, care mai-nainte era lucrător de aur, om evlavios şi iubitor de săraci şi de străini, şi temător de Dumnezeu.

Acesta a primit pe un monah anume Evsevie, ce venea de la Palestina, care umblând pe cale de-a dreapta parte a sfântului, auzea pe oarecine zicându-i: Nu-ţi este iertat Avva să mergi de-a dreapta celui mai mare, arătând Dumnezeu mai-nainte dintr-aceasta, arhieria care era să i se dea.

Apoi s-a cunoscut de Sfântul Eutihie scolasticul şi arhiereul lui Dumnezeu. Acesta la sfătuit să se tundă, ca cel ce era vrednic să se pună în rânduiala clericilor.

Aflându-se acesta încă diacon, venit-a la biserica Sfântului Lavrentie într-amiază zi, şi aflǎ acolo pe oarecarele pustnic, pe care nu-l ştia nimeni de unde era venit, şi arătă sfântului treptele jertfelnicului. Şi iată se înțelegea întunerece de sfinţi şi glas amestecat, şi cântare înfricoşată, şi toţi erau îmbrăcaţi în veşminte albe de străluceau. Acesta fiind împărţitor şi slujitor banilor bisericii, întorcându-se de la locul cel şes de afară, şi având numai o pungă, şi dând mult şi din destul, şi de vreme ce nu se deşerta năvălind mulţimea săracilor spre dânsul. Ajuns-a şi la locul ce se cheamă Beve (Boul), deci oarecarele dintr-înşii striga şi zicea, Doamne miluieşte, până când nu ni se deşartă această pungă, şi numaidecât râmase deşartă punga. Iar el căutând spre acela cu un chip înfricoşat, îi zise: Dumnezeu să te ierte frate. Că era să mai rămână multă vreme.

Deci apoi după adormirea patriarhului Eutihie, ţinându-l ca să-l hirotonisească, nu se supunea poruncii până văzu o vedenie înfricoşată, care era aceasta. Marea unde se suia până la Cer, şi cuptor de foc înfricoşat, şi mulţime de îngeri care ziceau aşa: Nu poate fi într-alt chip, ci taci; că într-alt fel vei ispiti şi una şi alta. Şi acestea îi ziceau cu răstit. Atunci dar şi nevrând, s-a dat pe sine de s-a hirotonisit patriarh Constantinopolului, petrecând cu nevoinţă desăvârşită, şi cu viaţă cinstită prin toată fapta bună până în sfârşit.

Acesta oarecând trecând pe mare (pe la Evdomon), şi făcându-se mare furtună, cu rugăciunea sa şi cu semnul crucii, a întors marea spre linişte.

Ioan Gazeanul scolasticul pătimind de curgerea ochilor, şi luând prea curata merindă (din cuminecătură) de la Sfântul acesta patriarh, care zicea: Trupul lui Hristos, celui ce a tămăduit pe cel din naştere orb, şi sărutându-l s-a tămăduit.

Fiind odinioară moarte mare, dat-a oarecăruia om credincios din cei ce-l slujea, două coşniţe: una deşartă şi alta plină de ghioci, îi zise: Stai la locul ce se numeşte Bedg, adică Boul şi numărând morţii câţi trec, după numărul lor, deşartă ghiocii în coşniţa cea deşartă şi făcând aceasta odată şi de două ori, cunoscu că întru întâia zi au ieşit afară trei sute douăzeci şi trei de suflete, şi a doua zi făcând asemenea, a încetat puţintel. Şi făcând aceasta până în şapte zile, afla că s-a potolit de tot omorul, cu cea mare şi întinsă rugăciunea sfântului.

Deci, la înfrânare atât se nevoia, cât n-a băut apă şase luni, fără cât numai miezul unei lăptuci i-a fost şi mâncare şi băutură, sau puţinel pepene. Altă dată struguri sau smochine schimbându-le. Acestea i-au fost hrana, în treisprezece ani şi jumătate ai arhieriei sale.

Iar somnul lui era, şezând cu pieptul lipit de genunchii săi. Înfigea şi o undrea într-o lumânare aprinsă, şi când ajungea focul lumânării la undrea, cădea undreaua într-un lighean, şi se scula. Iar de se întâmpla să nu audă sunetul undrelei, toată noaptea viitoare o petrecea fără de somn.

Acesta luptându-se cu rugăciunea sa spre patimi, întorcea războaiele vrăjmaşilor. Şi cu postul lui strică foamea cetăţii, şi cu privegherea sa păzea turma de văzuţi şi nevăzuţi vrăjmaşi.

Şi odinioară, Vineri seara, îi ziseră cuviosului: Mâine părinte va să fie alergătură de cai; şi era Sâmbăta Rusaliilor, şi răspunzând zise: Alergătură de cai la sfânta Cincizecime? şi căzând în genunchi se rugă lui Dumnezeu să facă ceva semn de frică ca să se părăsească acest lucru, şi iată într-amiază zi fiind liniştite de vânturi, se făcură tulburări şi mulţime de vânt, şi curgere de apă, cât îi sfârşea pe toţi şi fugea poporul de la priveala cailor, cât n-a fost niciodată frică ca aceea.

Oarecare femeie fiindu-i bărbatul îndrăcit năzuind către oarecarele om pustnic. Îi zise acela: Mergi la Preasfântul Ioan, patriarhul Constantinopolului că acela îl va lecui. Şi făcând aşa n-a greşit, că luând tămăduirea bărbatului ei cu ruga sfântului, se duse veselă la casa ei.

Cu ruga acestuia şi femei sterpe au născut, şi mulţi bolnavi s-au tămăduit.

După aceia răposând sfântul în pace și punându-se înainte, mergând prea măritul Nil eparhul de l-a sărutat, l-a sărutat şi sfântul pe el, văzând toţi şi mirându-se. Zisu-i-a şi nişte cuvinte la ureche, care nimănui nu le-a spus.

Deci îl îngropară înlăuntru în altarul Sfinţilor apostoli, precum era vrednic; mărind pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh.

Tot în această zi, Sfântul Diomid, spintecându-se de sabie, s-a săvârşit.

Stih: Ca fierul arătându-se în fier Diomid a răbdat,
Şi către săbieri bărbăteşte a alergat.

Sfântul Iulian, zdrobindu-i-se capul cu lemn, s-a săvârşit.

Stih: Lui Iulian cu lemnul capul i s-a zdrobit,
Iar de către Dumnezeu nicidecum gândul nu i s-a clintit,

Sfântul Filip de sabie s-a săvârşit.

Stih: Filip prin tăiere ca pe un cal fugar a alergat.
Şi degrab a mers către stăpânul de l-a încoronat,

Sfântul Eutihian pe grătar de foc s-a săvârşit.

Stih: Eutihian pe grătar s-a ars de foc.
Şi s-a mutat unde este al mucenicilor loc.

Sfântul Isihie sugrumându-se s-a săvârşit.

Stih: Isihie dorind de stăpânul adevărat,
Cu dragoste a primit de l-au spânzurat.

Sfântul Leonid de foc s-a săvârşit.

Stih: Văpaia dragostei către Dumnezeu
Leonide Te-a plecat a suferi sila văpăii fără de obide.

Sfântul Eutihie răstignindu-se s-a săvârşit.

Stih: Eutihie voind Domnului a urma,
Asemenea cu el sufere a crucii patimă.

Sfântul Filadelf îngreunându-i-se grumazii cu piatră s-a săvârşit.

Stih: De a trupului greutate prin piatră te-ai uşurat,
Şi către Cer o Filadelfe ca un pun uşor ai zburat.

Sfântul Melanip de foc s-a săvârşit.

Stih: De a şi avut ceva şi negru Melanip,
Dar în foc aruncându-se s-a lămurit.

Sfânta Partagapi în mare s-a săvârşit.

Stih: O, Partagapi deşi mori înlăuntru mării,
Dar afli sus marea cea adâncă a îndurării.

Tot în această zi pomenirea Sfinţilor şi drepţilor preoţi Eleazar şi Finees. Şi Sfinţii mucenici Aitala şi Ammun.

Aceşti sfinţi clevetiţi fiind către Vavd ighemonul Adrianopolei cei din Tracia, cum că sunt creştini. Deci întrebându-se de el să-şi spună neamul şi vrednicia ce au, i-au răspuns că sunt creştini. Apoi poruncindu-le să jertfească la idoli şi neplecându-se, i-a bătut cu vine de bou atât de mult, încât în bătaie şi-au dat sufletele în mâna lui Dumnezeu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni Dumnezeule miluieşte-ne şi ne mântuieşte, Amin.

Canonul mucenicului Mamant

Cântarea a 7-a

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat în Babilon oarecând. Pentru aceasta tinerii în cuptor cu bucurie, ca într-o grădină verde, săltând au cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Ca o cămară de mire ţi s-a făcut ţie cuptorul focului, că în multe zile fiind într-însul închis, nu te-ai vătămat; pentru aceea către Ziditorul tău ai strigat: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Îngeri într-ajutor şi împreună dănţuitori, şi părtaşi cântărilor celor negrăite, ai avut mucenice în mijlocul văpăii, cu care dimpreună strigai Stăpânului tuturor: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Ca un mire din cămară cu adevărat foarte frumos, ca un trandafir neveştejit, a ieşit fericitul Mamant din cuptorul focului, pe cei fără de minte arzându-i, iar pe credincioşi luminându-i să strige: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Al Născătoarei

Iată acum se plineşte graiul cel mai dinainte al grăitorului de Dumnezeu Fecioară, că ai purtat în pântece pe Dumnezeu Cuvântul, şi ai născut pe Dătătorul de viaţă, căruia toţi îi strigăm: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Alt Canon, al cuviosului Ioan

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai întemeiat pământul întru început şi Cerurile cu cuvântul le-ai întărit; Binecuvântat eşti în veci, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Cela ce ai arătat pe pământ luminător, pe bine credinciosul şi înţeleptul ierarh, bine eşti cuvântat în veci Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cela ce ai făcut pe marele Ioan păstor adevărat turmei Tale, bine eşti cuvântat în veci Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Zburdările trupului biruindu-le părinte, strigai lui Hristos: Bine eşti cuvântat în veci Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cela ce te-ai născut din Fecioară pentru noi, şi ai mântuit lumea de vrăjmaşi, bine eşti cuvântat Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Canonul mucenicului Mamant

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori chinuitorul caldeilor a ars nebuneşte cuptorul pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar, văzându-i pe aceştia de-o putere mai mare mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului a strigat: tineri, binecuvântaţi-L, preoţi, lăudaţi-L, popoare, prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Ca şi Daniil gurile fiarelor le-ai astupat, fericite, cu chemarea numelui Stăpânului. Pe şarpele cel veninat l-ai omorât, şi pe eretici i-ai ruşinat, şi ca un biruitor locuieşti cu bucurie în ceruri, cântând: Preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Când cei fărădelege slujitori ai pietrelor fiind orbiţi la suflet, te împroşca cu pietre pe tine, fericite, tu îndreptându-ţi ochiul sufletului tău celui viteaz şi nebiruit, către Hristos, Piatra cea nesfărâmată, cu osârdie cântai: Preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Puitorul de nevoinţă întinzându-ţi cununa de sus, ca unui biruitor, şi ca unuia ce ai săvârşit lupta cea bună prea fericite, te strigă pe tine ca să-ţi faci către El călătoria cea cinstită şi dulce; cela ce cânţi cu osârdie: Preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Al Născătoarei

Mai presus de fire ai zămislit în pântece, pe Cel din Tatăl fără de Maică, rămânând Fecioară după naştere prea curată; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile întru tine, şi se biruiesc hotarele firii. Pentru aceea ca pe una ce ai născut pe Dumnezeu adevărat, Născătoare de Dumnezeu te cântăm în veci.

Alt Canon, al cuviosului Ioan

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cel ce s-a mărit...
Asemănându-te lui Moise de trei ori fericite, şi în nor primind legea cea de înţeles a darului, ierarhe, strigi: Lăudaţi pe Hristos în veci.

Păstorindu-ţi poporul ierarhe, ai năpustit rătăcirea Egiptului, şi fugind din Babilonul patimilor, ai aflat lăcaş Sionul cel de sus întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ca unul ce eşti uns cu mirul preoţiei, grăitorule de cele sfinte, slujeşti cele dumnezeieşti celora ce sunt întăriţi în cuvântul şi în lucrarea bunei credinţe, prea sfinţite. Pentru aceea lauzi pe Treimea cea întru o fiinţă întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Cel ce s-a sălăşluit în pântecele Fecioarei, şi întru dânsa a înnoit pe Adam cel vechi, minunat şi mai presus de cuvânt: Pe Domnul lăudaţi şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Irmos:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Domnul cel ce s-a prea mărit în muntele cel sfânt, şi în rug prin foc a arătat lui Moise taina naşterii pururea Fecioarei, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Canonul mucenicului Mamant

Cântarea a 9-a

Irmos: Înspăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceea, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile cetelor îngereşti şi omeneşti te mărim.

Jertfitu-ţi-ai sufletul pentru Mântuitorul prea lăudate; şi către Dânsul cu osârdie ai alergat fiind luminat cu frumuseţile sfinţitelor tale străduiri; şi cu luptele cele minunate mărite ostaşule, luminătorule al lumii şi podoaba Bisericii.

Unitu-te-ai cu îngerii, având vieţuire îngerească pe pământ; şi cu dânşii cânţi întru laudă cu bucurie, cântarea cea sfântă a Treimii, Mamante prea lăudate, cel ce eşti plin de mărire neschimbată, cu dumnezeieştile împărtăşiri.

Ca unul ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, pomeneşte prea fericite, pe cei ce săvârşesc această dumnezeiască prăznuire a ta cu bucurie, şi cinstită şi sfântă a ta străduire cu credinţă curată, şi ne fereşte pe noi mucenice, de valuri şi de primejdii şi de supărări.

Al Născătoarei

Cine a auzit vreodinioară pe pământ Maică Născătoare de fiu, neispitită de bărbat, şi Cel ce s-a născut a fi Dumnezeu fără de început şi de o fiinţă cu Tatăl cel mai dinainte fără de început, şi cu Maică mai presus de fire, o minune străină! O, dumnezeiască împărtăşire! Prin care ne-am împărtăşit cu Dumnezeu.

Alt Canon, al cuviosului Ioan

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea pururea Fecioarei...

Înţelepte Ioane, cela ce prin nepătimire şi prin credinţă, prin dragoste, şi prin nădejde ne-ai arătat nouă cuvinte de viață veşnică, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Ca pe unul ce ai păstorit poporul cinstitei Biserici cu toiagul Sfântului Duh, şi ai gonit eresurile cele vrăjmaşe lui Dumnezeu ierarhe, cu toţii te lăudăm.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca al unui luminător, şi ierarh al Bisericii, cu cântări şi cu laude cinstim fără tăcere sicriul moaştelor tale, fericite părinte Ioane.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucură-te, râul nestricăciunii cel de-a pururea viu; bucură-te, norul soarelui cel cu totul luminos; bucură-te, căruţă a toată Dumnezeirea; bucură-te, sicriul sfinţeniei.

Irmos: Naşterea pururea Fecioarei, ceea ce s-a arătat mai-nainte puitorului de lege în munte, prin foc şi prin rug spre mântuirea noastră a credincioşilor, cu cântări neîncetat o mărim.

Luminânda

Podobie: Văzându-te ucenicii...

Cu laptele cerboaicei te-ai hrănit, petrecând în munţi mucenice Mamante; iar întru privelişte te-ai arătat ca un viteaz, nevoindu-te cu osârdie şi luând darul biruinţei, ai mers către Dumnezeu,

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Altă **Luminândă** a cuviosului:

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învață, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Noi iubitorii cuvintelor tale, acum cu credinţă lăudăm sfântă şi prea luminată pomenirea ta prea înţelepte, cinstindu-te pe tine Ioane ierarhe cugetătorule de Dum-

nezeu; căci te-ai arătat dumnezeiesc propovăduitor pocăinţei, şi înfricoşatei şi cinstitei Treimi apărător, fericite părinte; căreia stându-i înainte, adu-ţi aminte de noi, descoperitorule de cele dumnezeieşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: Văzându-te ucenicii...

Cela ce m-a pizmuit odinioară în Rai, pentru viaţa cea dumnezeiască şi fericită, şi m-a gonit din Eden, vrăjmaşul cel prea viclean şi meşteşugăreț acela se omoară acum prin naşterea ta, Fecioară.

A Crucii, Născătoarei

Podobie: Lumina cea neapusă...

Văzând junghierea Fiului tău cea nedreaptă, lăcrimând şi pieptul bătându-ţi strigai: Vai mie Fiule prea dulce, cum rabzi Ziditorule pentru oamenii cei osândiţi.

La Stihoavna Laudelor, Stihirile Octoihului. Și celălalt serviciu după rânduială, şi Apolis. Otpustul.

La Liturghie

Tipica, Prochimenul, glas 7: Veselise-va dreptul de Domnul... Stih: Auzi Dumnezeule..., Apostolul către Timotei: Fiule Timotei urmat-ai învățăturile mele... Caută-le Duminica 33. Aliluia... glas 4. Dreptul ca finicul...; Evanghelia de la Matei: Zis-a Domnul ucenicilor săi: Iată eu trimit pe voi... Caută Miercuri a treia Săptămână. Chinonicul: Bucuraţi-vă drepţii întru Domnul..., iar de voieşti a face şi slujba cuviosului, caută-le toate la Arhiereu, şi le întrebuinţează precum voieşti.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea Sfântului mucenic Mamant

Mucenicul lui Hristos, Mamant, avea patrie Paflagonia şi părinţi însemnaţi. Tatăl lui se chema Teodot, iar mama lui Rufina, amândoi din neam mare de patricieni, cinstiţi şi bogaţi şi străluciţi prin dreapta credinţă. Ei, nesuferind mai mult să ascundă credinţa lor în Hristos şi osârdnica dragoste înăuntrul lor, au arătat-o înaintea tuturor, mărturisind dreapta lor credinţă şi spre dânsa aducând pe mulţi. Pentru aceasta au fost clevetiţi la Alexandru dregătorul căruia i se poruncise de către împărat să înmulţească cu toată sârguinţa cinstea zeilor lor, iar pe creştinii ce se aflau şi nu se supuneau poruncii lor, să-i muncească şi să-i dea la moarte.

Deci Alexandru, aducând înaintea judecăţii sale pe Teodot, îl silea să jertfească idolilor, dar el nici nu voia să audă cele ce grăia Alexandru. Iar acela, deşi era gata să muncească pe cel ce nu se supunea, a fost oprit însă de neamul cel mare al lui Teodot. Căci nu se cădea lui ca pe fiii din neam patrician să-i necinstească şi să-i chinuie fără poruncă împărătească. De aceea, l-a trimis pe el în Cezareea Capadochiei, la dregătorul Faust, care, pe cât era mai cald întru a sa păgânătate, cu atât mai cumplit se arăta creştinilor.

Acela, văzând pe Teodot, îndată l-a aruncat în temniţă, iar femeia lui, fericită Rufina, deşi era însărcinată, a urmat bărbatului ei şi cu dânsul împreună a

intrat în temniţă şi suferau acolo pentru Hristos. **Teodot**, ştiindu-şi neputinţa trupului său şi gândindu-se la sălbăticia prigonitorului, a alergat spre Domnul cu osârdnica rugăciune, dorind mai bine să moară decât să greşească ceva împotriva dreptei credinţe, când nu va putea suferi muncile cele grele, zicând acestea în rugăciunea sa: ***"Doamne, Dumnezeul puterilor, Tatăl iubitului Tău Fiu, pe Tine Te binecuvântez şi Te preamăresc, că m-ai învrednicit pe mine să fiu aruncat în temniţa aceasta pentru numele Tău. Deci, mă rog Ţie, Doamne, primeşte sufletul meu în legăturile acestea, Cela ce ştii neputinţa mea, ca nu cândva să se laude vrăjmaşul meu asupra mea."***

Aşa se rugă el, iar Dumnezeu Cel ce a zidit în chip deosebit inimile noastre şi cunoaşte toate lucrurile noastre, auzind rugăciunea credinciosului Său rob, îndată i-a dat fericitul sfârşit şi, scoţând din temniţă sufletul lui, l-a sălăşluit în luminatele lăcaşuri cereşti.

Iar soţia lui, **fericita Rufina**, răbdând nevoia şi scârba temniţei şi cuprinzându-se de mare mâhnire pentru bărbatul ei, a născut înainte de vreme prunc de parte bărbătească. Deci, privind spre prunc şi spre trupul mort al bărbatului ei, a strigat către Dumnezeu cu lacrimi şi suspine, zicând: ***"Dumnezeule, Cel ce ai zidit pe om şi din coasta lui ai făcut-o pe Eva, porunceşte ca şi eu să merg pe aceeaşi cale pe care a mers bărbatul meu şi, dezlegându-mă din viaţa aceasta de scurtă vreme, primeşte-mă în veşnicele Tale locaşuri, iar pe acest prunc născut să-l hrăneşti Tu precum ştii. Tu să-i fii lui tată şi mamă şi păzitor al vieţii lui".*** Acea cinstită şi sfântă femeie, strigând aşa către Dumnezeu în mâhnirea sa, a fost auzită de El şi dezlegându-se din legăturile trupeşti, s-a dus către veşnica mântuire, dându-şi duhul în mâinile Domnului, rămânând pruncul viu între părinţii săi morţi.

Atunci, Domnul, Cel ce păzeşte pe prunci, a binevoit a descoperi aceasta unei femei oarecare de bun neam şi ortodoxă care trăia în Cezareea, al cărei nume era Amia, şi i-a poruncit prin îngerul Său în vedenia nopţii, zicând către ea să ceară de la dregător trupurile sfinţilor celor săvârşiţi în temniţă, şi să le îngroape cu cinste, iar pe prunc să-l ia la dânsa şi să-l crească, ca pe fiul ei. Sculându-se ea, a alergat îndată, după porunca Domnului, şi a rugat pe dregător să-i dea voie să ia din temniţă trupurile celor morţi legaţi. Iar Dumnezeu, plecând spre milă inima lui cea nemilostivă, a îngăduit să fie după voia acelei cinstite femei.

Intrând Amia în temniţă, a aflat trupurile lor împreună zăcând, iar în mijloc pruncul, luminos şi vesel la faţă. Deci, luând trupurile sfinţilor, le-a îngropat cu cinste în grădina sa, iar pe prunc, primindu-l, l-a iubit ca pe o odraslă a sa, hrănindu-l creştineşte pentru că văduva aceea era fără de fii şi întreagă la minte.

Pruncul crescând, n-a grăit cinci ani. După aceea a început a zice către Amia, care îi era a doua mamă, acest cuvânt: "mama", care în latineşte înseamnă sin sau maică. După acest cuvânt, pruncul s-a numit Mamant. După aceasta, acea mamă a dat pruncul la învăţătura cărţii, întrecând degrabă pe toţi vârstnicii săi, încât toţi se mirau de isteţimea minţii lui.

În acea vreme împărăţea în Roma răucredinciosul Aurelian, care silea pe toţi să se închine idolilor, nu numai pe bărbaţi şi femei, ci şi pe pruncii cei mici, pentru care mai mult se sârguia, căci fiind tineri de ani şi mici la minte, cu uşurinţă puteau să se înşele şi să se plece la tot lucrul rău. Încă i se părea nelegiuitului împărat că, deprinzându-se copiii la tinereţe să mănânce cele jertfite idolilor, la bătrâneţe vor fi mai mari cinstitori de idoli. De aceea, cu felurite amăgiri îi atrăgea pe ei la păgânătatea sa. Dar, deşi mulţi din copiii cei mici şi dintre tineri se amăgeau şi se supuneau voii împăratului, unii din cei ce urmau la şcoală cu Mamant făceau împotrivă, urmând învăţăturii lui. Pentru că ***Mamant, în anii tinereţii sale, având cărunteţea înţelepciunii, vârsta bătrâneţii şi viaţă neîntinată, arăta celor de-o seamă cu el deşertăciunea zeilor păgâni, fără suflet şi nelucrători, învăţându-i să cunoască pe Unul adevăratul Dumnezeu pe Care numai el singur îl cunoştea, şi Aceluia să-i aducă înţelegătoare jertfă, adică duh umilit şi inimă curată şi smerită.***

Atunci a venit de la împărat în Cezareea dregătorul Democrit în locul lui Faust, fiind aprins cu îngrozire şi cu ucidere asupra creştinilor, pentru că era mare râvnitor necuratei şi idolatrei sale păgânătăţi. La dânsul a fost clevetit Sfântul Mamant precum că nu numai el singur nu se închină idolilor, ci şi pe ceilalţi copii care învăţau cu dânsul îi îndărătniceşte şi îi învaţă creştineasca credinţă. ***Mamant avea atunci cincisprezece ani de la naştere şi rămăsese sărman şi de a doua sa mamă, Amia, care, lăsându-i fiului ei celui de o împărtăşire multe averi pe pământ, ca unui moştenitor, s-a dus la cereştile bogăţii, gătite celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu.***

Democrit, auzind de Mamant, a trimis după dânsul şi după ce l-au adus înaintea lui, îl întrebă mai întâi de este creştin. Apoi, dacă numai el singur nu se închină idolilor, sau şi pe alţi tineri asemenea lui îi îndărătniceşte, învăţându-i să nu se supună poruncii împărăteşti.

Iar el, arătându-se bărbat desăvârşit în anii cei tineri, fără frică a răspuns, zicând: "Eu sunt cel ce nesocotesc cărunteţile voastre cele rătăcite din calea cea dreaptă şi de atâta întuneric cuprinse, încât la lumina adevărului nu puteţi privi, căci, părăsind pe Dumnezeul cel viu şi adevărat, v-aţi apropiat de demoni,

închinându-vă idolilor fără de suflet, muţi şi surzi. Iar eu, niciodată nu mă voi depărta de Hristos al meu şi mă sârguiesc să-i aduc la El pe care îi pot".

Mirându-se de un răspuns atât de îndrăzneţ ca al lui Mamant, Democrit îndată a poruncit cu mânie celor ce stăteau înainte să-l ducă pe el în capiştea lui Serapid, spurcatul lor zeu, şi acolo să-l tragă cu sila la jertfă idolească.

Mamant, netemându-se de mânia dregătorului, cu limbă slobodă i-a zis: "Nu se cade să-mi faci rău, eu fiind de neam mare, pentru că sunt fiu de părinţi din singlit, care au fost de neam bun".

Democrit a întrebat pe cei ce stăteau de faţă despre neamul lui Mamant şi, aflând că este de neam din vechii boieri romani, iar Amia, femeie slăvită şi bogată, l-a crescut şi l-a făcut moştenitor al averilor sale celor multe, n-a voit să-l chinuiască pe el, pentru că nu avea aşa putere. De aceea, punând pe el lanţuri de fier, l-a trimis la împăratul Aurelian care era atunci în cetatea Egeea şi l-a înştiinţat prin scrisoare de toate cele pentru Mamant.

Împăratul, luând scrisoarea lui Democrit şi citind-o, a poruncit să fie adus îndată înaintea sa copilul Mamant. Văzându-l pe el, împăratul a început în tot felul să-l atragă la credinţa sa cea rea, când prin îngrozire înfricoşându-l, când prin îmbunare amăgindu-l. Că făgăduindu-i daruri de cinste, îi zicea: "De te vei apropia de marele Serapid şi de îi vei jertfi lui, o, frumosule copil, vei fi cu noi în palate şi te vei hrăni împărăteşte şi toţi te vor cinsti şi te vor lăuda şi vei fi fericit cu adevărat. Iar de nu-mi vei da ascultare, rău vei pieri!"

Copilul Mamant i-a răspuns bărbăteşte, zicând: "Să nu fie una ca aceea, o, împărate, să mă închin idolilor fără suflet, pe care voi ca pe nişte zei îi cinstiţi; cât de fără minte sunteţi, închinându-vă lemnului şi pietrei nesimţitoare, iar nu lui Dumnezeu Celui viu. Deci, încetează a mă amăgi cu cuvintele tale înşelătoare, căci tu când faci bine chinuieşti, iar când chinuieşti faci bine. Să ştii că facerile tale de bine făgăduite mie, darurile şi cinstea, mi-ar fi mie grele chinuri, dacă le-aş iubi pe ele în locul lui Hristos. Iar chinurile cele grele, pe care pentru numele lui Hristos mi le făgăduieşti, îmi vor fi mie mari faceri de bine, căci mai bine îmi este a muri pentru Hristosul meu decât toată cinstea şi averea."

Aşa a grăit Sfântul Mamant înaintea împăratului şi nu s-a ruşinat, care, deşi era tinerel, avea inimă netemătoare şi înţelegerea bărbatului desăvârşit. Căci puterea lui Dumnezeu a ştiut şi pe cel mic şi tânăr David a-l arăta nebiruit de Goliat, şi din

gura pruncilor a-şi aduce laudă, şi pe copilul cel mic de ani a-l înţelepţi, ca mai mult decât bătrânii să înţeleagă. Pe toate acestea puteai să le vezi la tânărul copil Mamant. Nu l-au biruit pe el cuvintele împăratului celui fărădelege, nu l-au amăgit darurile, nu l-au înfricoşat muncile pe care le-a primit cu osârdie, mai bine decât darurile cele mari. Deci, mâniindu-se chinuitorul, îndată a poruncit să-l întindă la pământ şi să-l bată fără cruţare. Dar fiind bătut trupul lui cel frumos, el răbda ca şi cum nu simţea nici un fel de durere.

Împăratul a zis către el: "Spune numai cu gura că vei jertfi idolilor şi îndată vei fi scăpat din munci".

Mamant a răspuns: "Nici cu inima, nici cu gura nu mă voi lepăda de Dumnezeu şi Împăratul meu Iisus Hristos, măcar de mi-ai da mie şi alte munci mai mari decât aceste bătăi, pentru că acelea mă vor împreuna cu Domnul meu cel dorit. Voiesc să nu obosească mâinile celor ce mă bat, căci cu cât aceia mă bat, cu atât mai mari bunătăţi îmi pricinuiesc de la primitorul de nevoinţă Hristos!".

Aurelian, văzând pe Mamant nebăgând seamă de bătăi, a poruncit să-i ardă trupul cu lumânări. Făcându-se aceasta, focul, ruşinându-se de trupul mucenicului, nu s-a atins de el, ci s-a îndreptat spre faţa chinuitorilor. Deci mai amar s-a aprins chinuitorul cu mânia şi s-a ars cu iuţimea, decât mucenicul lui Hristos cu focul cel materialnic; că pe cât mucenicul nu băga seama de foc, pe atât inima chinuitorului se ardea. Apoi a poruncit ca să ucidă cu pietre pe Sfântul Mamant. Însă acea bătaie cu pietre îi era bine primită, fiind pentru dragostea lui Hristos, ca şi cum l-ar fi presărat cu flori bine mirositoare.

Văzând împăratul că nimic nu sporeşte, l-a osândit pe mucenic la moarte, să fie aruncat în mare. Deci, legând slujitorii un plumb mare de grumajii lui, l-au dus la mare. **Dar nici acolo nu a lăsat Domnul pe robul Său, că a poruncit îngerilor Săi să-l păzească. Şi iată s-a arătat îngerul Domnului pe cale strălucind ca un fulger, pe care văzându-l cei ce îl duceau, au fugit înapoi de frică, lăsând pe Sfântul Mamant. Luând îngerul pe mucenic, i-a dezlegat plumbul şi ducându-l pe un munte înalt în pustie aproape de Cezareea, i-a poruncit să vieţuiască acolo.**

Acea viaţă din pustie a început-o Mamant cu post, căci a postit în muntele acela patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi şi s-a făcut ca alt Moise căruia i s-a dat în mâini Legea nouă. Căci s-a pogorât la dânsul din cer şi glas şi toiag. Iar când a primit toiagul, poruncindu-i glasul, a lovit cu acel toiag în pământ şi îndată a

primit o Evanghelie care a ieşit din sânurile pământului şi a zidit acolo o mică biserică, în care rugându-se, citea Sfânta Evanghelie.

Cu porunca lui Dumnezeu se adunau la Sfântul Mamant în pustia aceea fiarele, ca oile la păstor şi ca nişte pricepute îşi plecau urechile lor la cuvintele Sfântului şi i se supuneau. ***Hrana lui era lapte de animale sălbatice pe care, mulgându-le, făcea brânză de mâncare nu numai pentru el, ci şi pentru săraci.*** Străbătând vestea despre dânsul în cetatea aceea, un oarecare Alexandru, nu cel ce s-a pomenit mai întâi, ci altul, era pus în acea vreme ighemon în Capadochia. Acela, fiind om iute şi foarte rău, înştiinţându-se de toate cele pentru Mamant, îl socotea fermecător şi a trimis nişte ostaşi călări în pustie să-l caute şi, aflându-l, să-l aducă la dânsul.

Căutând ei pe sfântul în pustie, el se pogora singur din munte şi, întâmpinându-i, i-a întrebat: "Pe cine căutaţi?"

Iar ei, socotind că este păstor şi îşi paşte oile în muntele acela, îi spuseră: "Căutăm pe Mamant care petrece undeva în pustia aceasta. Oare nu ştii unde este?"

Mamant i-a întrebat: "Pentru ce îl căutaţi?"

Iar ei au zis: "Este clevetit la ighemon că este fermecător şi ne-a trimis să-l ducem la chinuit".

Mamant le-a zis: "Eu vă voi spune despre dânsul, prietenilor, numai să veniţi în coliba mea şi, odihnindu-vă puţin de osteneală, să vă întăriţi cu hrană".

Deci au mers ostaşii în locuinţa lui, iar el le-a pus înainte să mănânce brânza.

Mâncând ei, iată, veniră, după obiceiul lor, cerboaicele şi caprele sălbatice cu lapte să fie mulse. Iar el a muls lapte şi a pus înaintea ostaşilor să bea, apoi s-a întors la rugăciune. Şi începură a veni mai multe fiare pe care, văzându-le ostaşii, se temură şi, lăsând hrana, au fugit. Mamant le-a poruncit să nu se teamă, apoi le-a spus că el este cel căutat.

Iar ei îi ziseră: "De voieşti să mergi la dregătorul, vino cu noi; iar de nu, dă-ne voie să mergem singuri, că noi nu îndrăznim să te ducem. Însă ne rugăm ţie să nu ne vatăme fiarele".

Iar el, mângâindu-i, le-a poruncit să meargă, zicându-le: "Mergeţi voi înainte, iar eu voi merge singur în urma voastră".

Ducându-se ostaşii, aşteptau venirea lui la porţile cetăţii, căci credeau în cuvintele unui bărbat ca acela şi nu puteau nici a gândi ceva nedrept împotriva lui. ***Mamant, luând cu sine un leu, a mers după dânşii în cetate şi, intrând el, leul a rămas afară, iar ostaşii, luând pe Mamant, l-au pus înaintea ighemonului Alexandru.***

Ighemonul, văzând pe Sfântul Mamant, îndată a început a-l întreba: "Tu eşti acel vestit fermecător de care am auzit?"

Sfântul a răspuns: "Eu sunt robul lui Iisus Hristos, al Celui ce dă mântuire tuturor celor ce cred în El şi fac voia Lui, iar pe vrăjitori, pe fermecători şi pe cei ce se închină idolilor îi va da focului veşnic. Deci, spune-mi, pentru ce m-ai chemat la tine?"

A zis ighemonul: "Pentru aceea te-am chemat, că nu ştiu cu ce fel de vrăji şi farmece ai îmblânzit fiarele sălbatice şi cumplite, căci te sălăşluieşti cu dânsele, petreci în mijlocul lor şi le porunceşti ca unor pricepute, precum am auzit de tine".

A răspuns Sfântul Mamant: "Cel ce slujeşte lui Dumnezeu Celui viu şi adevărat, acela nu îngăduie deloc să trăiască cu închinătorii de idoli şi cu făcătorii de rău. Pentru aceasta şi eu am voit mai bine a trăi cu fiarele în pustie, decât cu voi în locaşurile păcătoşilor. Căci fiarele, precum ţi se pare, cu nici un fel de farmece nu se îmblânzesc şi nu se supun, pentru că nici eu nu ştiu ce sunt farmecele. Ele, măcar că sunt nepricepute, însă ştiu a se teme de Dumnezeu şi a cinsti pe robii Lui. Iar voi sunteţi cu mult mai nepricepuţi decât fiarele că nu cunoaşteţi pe adevăratul Dumnezeu şi necinstiţi pe robii Lui, chinuindu-i şi ucigându-i cu nemilostivire".

Umplându-se de mânie, ighemonul îndată a poruncit ca să-l spânzure pe sfântul mucenic, să-l bată şi să-i strujească trupul cu unghii de fier. Iar Mamant, deşi era foarte rănit, răbda cu bărbăţie ca şi cum nu ar fi simţit nici o durere; nu a strigat nici a suspinat, ci numai spre cer ridicându-şi ochii cu umilinţă, aştepta ajutor de sus, de care n-a fost lipsit.

Căci îndată s-a făcut către dânsul glas din cer, zicându-i: **"Întăreşte-te şi te îmbărbătează, Mamante!".** Acest glas l-au auzit mulţi din credincioşii ce stăteau acolo şi s-au întărit în dreapta credinţă. Iar Sfântul Mamant, îmbărbătându-se mult prin glasul acela, nu băga seama deloc de chinuri.

După multă strunjire, dezlegându-l pe sfânt, l-au aruncat în temniţă până se va găti cuptorul cel înfocat în care gândise ighemonul să-l ardă. ***Erau legaţi şi alţii în temniţa aceea ca la patruzeci de oameni, care, fiind slăbiţi de foame şi de sete, s-a rugat sfântul pentru ajutorul lor şi îndată a zburat un porumb prin fereastră în temniţă, aducând în gură hrană ca mărgăritarul de luminoasă şi mai dulce decât mierea, pe care punând-o înaintea Sfântului Mamant, a zburat afară. Iar hrana aceea s-a înmulţit la toţi cei legaţi, precum oarecând cele cinci pâini la acel popor mult din pustie, şi, mâncând ei, s-au întărit. Apoi, iarăşi rugându-se sfântul în miezul nopţii, s-au deschis uşile temniţei şi au ieşit toţi cei legaţi, numai singur Sfântul Mamant a rămas.***

Înfierbântând cuptorul tare, au scos din temniţă pe mucenic şi l-au aruncat în cuptorul cel înfocat. Dar Dumnezeu, Cel ce a răcorit oarecând cuptorul Babilonului pentru cei trei tineri, a răcorit şi lui Mamant focul şi în mijlocul cuptorului ce ardea a făcut vânt rece robului Său. Iar mucenicul a petrecut trei zile în cuptorul acela, cântând şi slăvind pe Dumnezeu până ce cuptorul s-a răcit şi cărbunii din foc s-au prefăcut în cenuşă. După acele trei zile, înştiinţându-se ighemonul că Mamant este viu în cuptor s-a mirat mult de aceasta şi a zis: "Cât de mare este fermecătorul acela că nici focul nu se poate atinge de el!"

Iar mulţi din popor, văzând că focul nu s-a atins de sfânt, nevătămîndu-l în nici un fel, au cunoscut pe adevăratul Dumnezeu şi Lui Unuia socotind acea mare minune, preamăreau puterea Lui.

Nebunul ighemon n-a voit nici acum să cunoască pe Atotputernicul Dumnezeu, ci, scoţând pe mucenic din cuptor şi văzând nevătămarea lui de foc, a numit această vrajă şi a grăit multe minciuni asupra adevărului, apoi l-a osândit spre mâncarea fiarelor.

Ducând pe sfântul la privelişte, a dat drumul asupra lui unei ursoaice flămânde care, alergând, s-a închinat sfântului şi s-a culcat la picioarele lui, cuprinzându-i pulpele.

Apoi a dat drumul unui pardos, dar şi acela l-a apucat cu blândeţe de grumaz, sărutându-i faţa şi lingând sudoarea de pe fruntea lui.

Făcându-se aceasta aşa, îndată a alergat leul acela care venise cu sfântul din pustie şi, sărind în privelişte, a grăit cu glas omenesc către sfântul, pentru că Dumnezeu a deschis gura fiarei precum oarecând a asinului lui Varlaam, spre

arătarea tăriei Sale atotputernice. Iar cuvintele ce le grăia leul erau acestea: "Tu eşti păstorul meu care m-ai păscut în munte."

Acestea grăind, leul îndată s-a repezit la oamenii care erau acolo, mulţime multă de elini, evrei şi copii fără de număr, şi, închizându-se uşile de la ograda priveliştei, Dumnezeu aşa voind, a ucis acolo foarte mulţi oameni. Numai ighemonul şi puţini din cei ce erau cu dânsul acolo în ogradă priveliştei au scăpat cu greu de mânia leului, care cu vitejie apuca şi rupea. Apoi sfântul a îmblânzit leul şi l-a trimis în pustie.

Ighemonul, prinzind pe sfânt, l-a ţinut în legături şi, scoţându-l la privelişte, a slobozit asupra lui un leu al său foarte cumplit, dar şi acela făcându-se blând, se culcă la picioarele sfântului. Văzând acest lucru, poporul păgân scrâşnea din dinţi de mânie şi striga către ighemon: "Depărtează leul ca să ucidem pe vrăjitorul acesta cu pietre." Şi aruncară pietre asupra mucenicului. Iar un jertfitor idolesc, după porunca chinuitorului, a lovit tare cu o oişte în pântecele Sfântului Mamant şi l-a pătruns cu ea, încât au ieşit dintr-însul toate cele dinlăuntrul lui, pe care singur, luându-le cu mâinile, s-a dus după cetate purtându-şi măruntaiele sale. Iar sângele lui vărsându-se ca apa, oarecare femei credincioase îl adunară într-un vas de apă. Ducându-se sfântul ca la două stadii, a aflat o peşteră de piatră şi s-a odihnit într-însa. Deci s-a făcut către dânsul glas din cer, chemându-l la cele de sus, şi şi-a dat cu bucurie duhul său în mâinile Domnului, pentru care a pătimit cu osârdie.

Aşa a luat cununa muceniciei Sfântul Mamant, iar sfintele lui moaşte s-au îngropat de cei credincioşi în acelaşi loc unde se săvârşeau multe minuni, precum se arată în cuvântul Sfântului marelui Vasile, care scrie aşa la

pomenirea Sfântului mucenic Mamant, propovăduirea sa către norod: "Aduceţi-vă aminte de sfântul mucenic, câţi l-aţi văzut cu ochii, câţi la locul acesta, adunându-vă, l-aţi avut ajutător; la câţi, chemându-i numele, cu singur lucrul a venit, pe câţi rătăciţi în viaţă i-a povăţuit, pe câţi de neputinţe i-a tămăduit, la câţi, murindu-le fiii, iarăşi la viaţă i-a întors, la câţi a lungit viaţa; toţi adunându-vă împreună, să aduceţi laudă mucenicului."

Din aceste cuvinte ale marelui Vasile se arată cât de multe tămăduiri şi minuni se săvârşeau la mormântul Sfântului mucenic Mamant. Se cuvine încă a spune şi această minune.

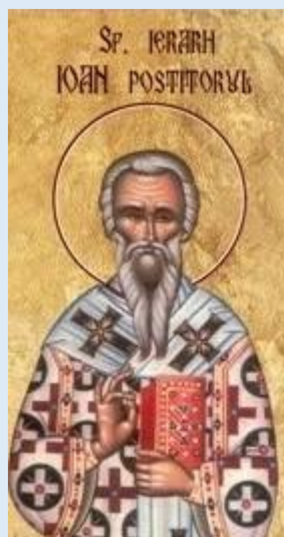
Iulian Paravatul, încă tânăr fiind şi vrând să arate dreapta credinţă, deşi era lup în haină de oaie, a început a zidi deasupra mormântului Sfântului Mucenic Mamant o biserică prea minunată, cu mare cheltuială. Însă aceasta nu din ortodoxie, ci din slavă deşartă şi făţărnicie. Atunci puteai să vezi cu adevărat o minune prea slăvită. Pentru că ceea ce ziua se zidea, noaptea se risipea; iar stâlpii, punându-se, se întorceau îndărăt în sus. Pietrele nici una nu putea să vină cum se cade în zid, căci una era vârtoasă, încât nu putea fi tăiată, iar alta se risipea ca praful, iar varul şi cărămizile în toate dimineţile se aflau spulberate ca de vânt şi aruncate de la locurile lor. Şi aceasta era zidirea păgânătăţii lor şi semnul prigoanei ce era să fie asupra Bisericii lui Dumnezeu. O minune ca aceasta se săvârşea deasupra mormântului sfântului, pentru că el nu a voit să-i zidească biserica sa acel împărat apostat, care avea degrab să strice credinţa cea dreaptă.

Doamne, cu rugăciunile mucenicului Tău Mamant, fă cu noi semn spre bine şi izbăveşte-ne de cei ce ne prigonesc, ca să Te slăvim pe Tine împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, în veci.

Amin.

(După Sfântul Simeon Metafrast, pe scurt)

Vieţile Sfinţilor - Viaţa celui între Sfinţi părintele nostru Ioan pustnicul, arhiepiscopul Constantinopolului

Cel între sfinţi părintele nostru Ioan a fost pe vremea împăraţilor Iustin, Tiberie şi Mavrichie, născut în Constantinopol. Mai întâi a fost lucrător de aur, bărbat dreptslăvitor, iubitor de săraci, primitor de străini şi temător de Dumnezeu.

Acesta l-a primit pe un călugăr, anume Evsevie din Palestina, şi petrecea cu dânsul. Odată, ducându-se el pe cale, mergea călugărul de-a dreapta lui Ioan şi, iată, un om necunoscut i-a zis: "Nu ţi se cade, părinte, să mergi de-a dreapta celui mare!", Dumnezeu înainte vestind spre dânsul că i se va încredinţa arhieria cea mare.

Auzind călugărul aceasta, a spus fericitului Eutihie, patriarhul Constantinopolului, iar patriarhul l-a sfătuit pe Ioan să se călugărească, fiind vrednic de clerul bisericesc.

***

Stând la rugăciune în biserica Sfântului Lavrentie, i s-a întâmplat lui că a văzut o descoperire ca aceasta: mulţime de sfinţi se veseleau în altar şi toţi erau îmbrăcaţi cu haine albe şi strălucitoare şi cântau o prea frumoasă cântare; iar un oarecare a ieşit purtând un vas, din care, luând, împărţea la mulţimea săracilor care se adunaseră şi vasul nu se mai deşerta. Iar unul din săraci de strâmtorare striga: "Doamne, miluieşte, până când nu se poate deşerta această pungă!". Şi îndată punga a rămas deşartă. Această vedenie a avut-o cuviosul şi, venindu-şi în fire, se miră de ceea ce văzuse. Aceasta, precum socotesc, însemna rânduiala lui ce avea să fie şi milostivirea cea mare către săraci.

***

După multă vreme Eutihie, patriarhul Constantinopolului, a murit şi cu voia lui Dumnezeu a fost ales Ioan, ca un vrednic la hirotonisire, dar nu voia, până ce a văzut o vedenie înfricoşată în acest fel: De o parte vedea cum marea se înălţa până la cer şi era un cuptor înfocat înfricoşat; iar pe de altă parte, mulţime de îngeri grăind astfel către dânsul: "Nu primeşti scaunul? Altul va fi, iar tu vei fi muncit de noi toţi". Unele ca acestea zicându-i îngerii cu îngrozire, s-a supus fără de voia lui şi l-au ales patriarh al Constantinopolului.

&&&

El a avut postire desăvârşită şi viaţa curată cu toată fapta bună, până la sfârşit, lucru pe care îl mărturisesc minunile lui.

***

Odată marea învăluindu-se foarte mult, Sfântul Ioan a alinat-o, cu rugăciunea şi cu semnul Crucii.

***

Pe un orb, anume Ioan de la Gaza, l-a luminat, punând pe ochii lui o părticică din trupul lui Hristos şi zicând: ***"Cel ce a tămăduit pe cel orb din naştere, Acela să te tămăduiască şi pe tine"***, şi îndată a văzut orbul.

***

Odată, când era ciumă mare în Constantinopol, cu voia lui Dumnezeu, cuviosul se ruga să-Şi întoarcă Dumnezeu dreapta Sa mânie. Şi a poruncit unui credincios slujitor al său să ia două vase, unul plin de pietricele mărunte, iar altul deşert, şi să stea toată ziua în locul unde se scoteau cei morţi, şi să-i numere, mutând pietricelele din vasul cel plin în cel deşert. Numărând slujitorul, a aflat în prima zi trei sute douăzeci şi trei de morţi, şi a spus Sfântului. Atunci el a proorocit că moartea va înceta, lucru care se arăta în fiecare zi. A doua zi, servitorul stând şi numărând în acelaşi loc, a aflat mai puţini scoşi din cei morţi, a treia zi şi mai puţini, iar la o săptămână a încetat cu desăvârşire secera morţii năpraznice, după proorocia Sfântului şi cu rugăciunile lui.

&&&

Înfrânarea lui era în acest fel: şase zile nu gusta hrană, iar a şaptea zi gusta numai puţin din verdeţurile grădinii, din pepeni, din struguri sau din smochine. Aşa i-a fost hrana lui în toţi anii arhieriei.

De dormit dormea foarte puţin, şi atunci, şezând cu pieptul lipit de genunchi, înfigând o andrea într-o lumânare aprinsă şi când ajungea focul lumânării la andrea, cădea andreaua într-un lighean şi se scula. Iar de se întâmpla să nu audă sunetul andrelei, toată noaptea următoare o petrecea fără de somn.

În rugăciune şi în nevoinţe multe petrecea neîncetat, luptându-se cu patimile. De multe ori a întors înapoi năvălirile barbarilor şi a izbăvit cetatea din pierzare cu rugăciunea şi cu postul.

Turma sa şi-a păzit-o de vrăjmaşii văzuţi şi nevăzuţi şi era foarte milostiv; tatăl sărmanilor, hrănitorul săracilor, izbăvitorul celor năpăstuiţi şi râvnitor de Dumnezeu, dezrădăcinând toată răutatea.

***

Odată, într-o zi de vineri, i s-a spus Sfântului că dimineaţă va fi alergarea cailor şi era sâmbăta Cincizecimii. Deci a răspuns Sfântul: ***"Alergarea cailor în sfânta zi a Rusaliilor să nu fie".*** Şi căzând în genunchi, s-a rugat lui Dumnezeu să fie vreun semn pentru înfricoşarea şi stricarea unui lucru ca acela, care s-a şi făcut. Pentru că, făcându-se adunarea la locul unde era obiceiul şi începând alergarea şi priveliştea, din văzduh s-a iscat furtună cumplită cu tunete şi fulgere, cu ploaie cu piatră mare, încât toţi de frică au fugit.

***

Mai avea cuviosul putere şi asupra duhurilor necurate pe care le izgonea din oameni. O femeie, având bărbat îndrăcit, l-a dus la un sihastru în pustie, iar acela i-a zis: "Mergi la Prea Sfinţitul Ioan, patriarhul Constantinopolului, că acela poate să-ţi tămăduiască bărbatul!" Făcând aceasta, femeia şi-a câştigat dorirea, pentru că luându-şi bărbatul tămăduit cu rugăciunile cuviosului, s-au dus bucurându-se la locul lor.

***

Mulţi bolnavi câştigau tămăduiri şi la multe femei se dezlegau legăturile nerodirii, cu rugăciunile lui.

Păscând bine cuvântătoarea turmă până la bătrâneţe, a ajuns la fericitul sfârşit şi a trecut de la pământ la cereştile lăcaşuri.

În timp ce era dus sfântul lui trup, a venit la dânsul, spre sărutare, Nil, slăvitul eparh, şi, plecându-se, l-a sărutat. Iar Sfântul, mort fiind şi toţi văzând şi mi-rându-se, a şoptit oarecare cuvinte la urechea lui Nil eparhul, pe care el nu le-a spus nimănui.

Deci, l-au îngropat pe el înăuntrul altarului bisericii Sfinţilor apostoli, ca pe un vrednic, slăvind şi binecuvântând pe minunatul între sfinţi Dumnezeu, pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh. Amin.

Ο ΑΓ. ΜΑΜΑΣ
Ο ΑΓ. ΙΩΑΝΝΗΣ